

ШУМАДИНКА,

ЛИСТЪ ЗА

КЪНЬИЖЕВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ П. Ненадовић.

Овај листъ излази Вторникомъ и Петкомъ. Цена му е годишня безъ завитка 14. цв. а полгод. 7 цв. — са завиткомъ по' цв. на по' год скупаѣ. Ко жели у Београду да му се носи кући а не у дућанаѣ или у канцеларију по' цв. на пола год.

УТЪШИТЕЛЬ ИЗЪ ГРОБА.

У средини прошлогъ века живила е една удовица некогъ честногъ и имућногъ племића на границы Аргилезире. Она е имала само едногъ сына, кога е безгранично любила и све надежде њне старости на њга полагала. Младићъ тай давао јој е утѣшителне изгледе, ерѣ е имао природный даръ и добре нрави, само њгова решителна наклоность къ войничкомъ животу узнемиравала е често. Много е пута она покушавала, да га одъ тога одврати; напоследку догоди се еданъ случай, кой е са њговимъ наклоностима помири.

Еданъ одъ њны сродника, кога приповедачъ не хтео изъ ближе описати, Г. Кампель, наименованъ е онда за капетана едне слободнячке кумпаніе, да бы у Хохланду миръ одржао, и землю одъ упаданя дивльи Клана бранио. Ове кумпаніе називали су прнимъ воицима, да бы ѡдъ црвени воици, кои су краљви были, разликовати могли. Зато су и после, кадъ су ѡдъ редовнимъ полковима причислили, задржали име црне страже. У време слѣдуюћегъ случая, была е она независима войска, коя се само у свомъ окружію употребити могла. Свака кумпанія имала е триста момака, носила е народнѣ одѣло и оружје, и добивала е по едногъ човека за капетана, коме е ново правителство могло веровати.

Тако ограничена служба, у простору собственогъ окружія, чинила се поменутой удовицы да не опасна, као други воени походи: осимъ тога обећа јој њнѣ уякъ, капетанъ Кампель, да ће младића одъ сваке опасности чувати, докле се самъ предосторожности ненавикне, и да ће се у свакомъ призренію отечески за њга старати. Ова добра жена подъ тако утѣшителнимъ изгледима, дозволи свомъ сыну, да на стазу войничкогъ живота ступи.

Кадъ е она, у Единбургу живећи, опрему за младогъ воицика свршила, добила е прво вече жалостну вѣсть. Една чета плячкаша упала е у Лохиль, да едно велико стадо марве отера. Капетанъ скупи толико њговы людѣй, колико е у итости мого, и стигне айдуке после трудногъ и многогъ ода. Стадо буде освоено, али честитѣй капетанъ добиѣ неколико бодова одъ неприятеля, тако, да су га полумртва натрагъ донели. Истыѣй вѣстникъ, кой е донео гласъ о бою, казао е удовицы, да е ѡдъ уякъ одъ добивены рана преминуо. Садъ се она увери, да ова войничка служба не тако безопасна, као што е она изъ почетка мислила, а у исто време отргла е смръть у капетану Кампелу ѡдногъ сыну татора и заштитника, коме га е она поверила. Съ друге стране были су сви корацы

учинѣни, да се младићъ пошалѣ, ѡдъ ѡна честь не трпила уступаѣ, и она е была одвећ честолюбива мати, да бы могла допустити, да се и найманя севка сумнѣ на мужество ѡдногъ сына бацы. Њне бриге жертвовала е она матернѣмъ честолюбию.

Сама са смућенимъ срцемъ, размишляваюћи о невољи, коя е неизбѣжимо жребіе удовице, седила е она едне ноћи у својој соби. Она се тако замислила, да не ни опазила кое е доба ноћи. Дигне се напоследку и отвори врата ѡдъ себе, кадъ ал' на ѡдно велико чудо усмотри капетана сасвимъ у войничкомъ одѣлу, сабљомъ, пиштольма, и т. д. Уплашена овимъ появленѣмъ, затвори врата, посрне на столицу и трудила се да себе увери, да е то само уображено привидѣніе было. Будући да е она паметна жена была, то наговори себе, да е то само игра ѡдногъ уображенія, и зато мирнѣмъ срцемъ усуди се опетъ врата отворити — али опетъ стаяо е уякъ на путу. Неколико корачи быо е удалѣнъ одъ ѡдъ и држао е руку пружену, не претећи, него као да е хтео задржати у пролазку. При овомъ другомъ появленію овлада ѡномъ стра и она падне безчувствена на землю. Њни домаћи служители чую паданѣ и поитаю, да виде шта е, безъ да су штогодъ видели, уђу у удовичину собу и нађу е на земљи лежећу. Съ великимъ трудомъ доведу е къ себи; она прећути поводъ ѡдногъ паданя, а ѡдъ домаћи припишу овај случай жалостнимъ вѣстима изъ Аргилезире. Они остану подуже кодъ ѡдъ и напоследку разиђу се спавати. Текъ што е она свећу на асталъ метнула и у намери была, да се Богу помоли, ал' кадъ главу мало на страну окрене, угледа она исто привидѣніе, кое јој е двапутъ пресеколо путь. Садъ се она мало ослободи, зовне га именовъ и презименомъ и запита га у име живога Бога, зашто јој се указуе? Духъ одговори природнимъ гласомъ, кой е быо свойственъ за живота капетану Кампелу: „Добра жено, зашто ме ниси пре пытала? — Моя посѣта служи само на добро твоѣ; твоя печаль узнемирава мой покой у гробу, и отаць сирочадѣй, старатель удовица допустіо ми е, да къ теби доћемъ и опоменемъ те, да неоплакуешъ мою судьбину, и да послушашъ мой советъ у смотренію твогъ сына. Онь ће наћи такогъ истогъ заштитника и покровителя, као што самъ му я быо, попеће се высоко у военой чести, и теби задовольной затвори ће очи.“ После овы речи исчезне появленѣ.

Удовица е свагда говорила, да е при овомъ позорію была савршено будна и при свести. Она е приповедала еднеј жени, да е исто появленѣ у свему личило ѡдногъ

покойномъ уяку, и да е она при последнѣмъ появленію на нѣгово присутствіе мало навикнута усудила се премда са страомъ, болѣ у нѣга погледати, и онда е опазила на нѣговимъ прсима крвь, па кадъ е истый примѣтіо, да су нѣне очи на нѣгове прси управлѣне быле, трудіо се, да рукомъ сакріе крваве флеку. Кадъ е говоріо, више е пута махао рукама и главомъ, а свое положенѣ ніе никако менао.

Слѣдовацѣ судбина тогъ младогъ човека оправдала е предсказиванѣ капетана Кампела. Онъ е дотерао у Англеской войсцы до високогъ степена, и умро е у дубокой старости, почемъ е нѣговой матери найпре очи за творіо.

СОЗАКЛЕТІЕ ГОВРІЕНА

Противъ Англескогъ краля Якова I.

Слабый Яковъ I. сынъ несреѣне Маріе Штуартове, кои се и одъ саме голе саблѣ страшіо, быо е при свемъ томъ некими созаклеѣма изложентъ, кои чудноватый сплетъ довео е све исторіописце у немалу забуну.

Прво созаклеѣе, т. е. созаклеѣе Говріена подобно е свима комплотима среднѣга века. У нѣму се налази осветолюбіе, честолюбива тежня, аристократно беснило, али никаквый фанатизамъ. Краљ, кой се онда звао Яковъ VI. (пре него што е круну Англеске наслѣдіо) поѣе едномъ у ловъ. У нѣговой пратнѣи беша некій младый благородникъ по имену Александеръ Рутенъ кой га одмами у куѣу Говріена, казавши му, да су уватили некогъ шотскогъ попа, кой носи сасобомъ еданъ златанъ судъ са странымъ новцима.

Яковлѣво сребролюбіе пробуди се. Доста несмотрено, премда е у овомъ случаю требао да буде предосторожанъ, ступи у ову удалѣну куѣу. Цѣль созаkletника беша та, да се нѣгове особе дочепая, па да е у утврѣenomъ замку Фарикастру затворе или убію. Нигда нису были у станю, да овай случай довольно обясне.

Свагда потребитый краљ, когѣ су желѣ увекъ нѣгова средства превазилазила, да се лако преварити; али опетъ узме сасобомъ неколико свои найвернѣи прѣятеля. Приме га съ великимъ страхопочитанѣмъ; али кадъ е искао вина, дуго е дао на себе чекати служитель, докъ му е донео.

Казали су му, да е попъ съ дукатима у кули затворенъ. Понуде краля, да самъ тамо отиде и обеѣнано му благо прими. Али у кули се налазіо еданъ совершенно наоружаный человекъ, именовъ Хендерсонъ, кой, као што се доцнѣе дознало, ніе никако знао, за какву су га цѣль тамо поставили. —

После ручка дигне се краљ; нестерпѣливъ, да види судъ съ дукатима напуниъ, позове Александра Рутена, да га у кулу одведе. Обойца проѣу крозь дугачкѣи ходникъ готическогъ замка. Рутенъ затвори иза себе сва врата, и уѣе напоследку са своимъ пратіоцемъ у кулу, гди наоружаногъ Хендерсона онази. Зграби одъ нѣга мачь и управи га на прси краљѣе.

„Вы сте мой заробѣльникъ!“ реке Рутенъ. „Опоминѣте се крвавогъ скончана мога отца, кога сте дали погубити: свако е противленѣ немогуѣе. Предайте се, или ѣете погинути.

„Шта оѣете вы одъ мене?“ запита га Яковъ, кой е быо обично яко страшливъ, а садъ се чиняше, да се мало ослободіо!

„Мы неиштемо ни вашу крвь, ни ващѣ животъ.“

„Зашто нескинете шеширь кадъ съ вашимъ краљѣмъ говорите?“

Рутенъ скине шеширь съ главе.

„Шта иштете вы сада?“ продужи Яковъ.

„Ваше обеѣанѣ.“

„О чему?“

„Мой ѣе вамъ братъ казати.“

„Дакле, некъ доѣе вашъ братъ.“

Рутенъ се удали. Кадъ се наѣе краљ самъ съ Хендерсономъ, упита га, шта то све значи. „Я богме незнамъ, одговори служитель.“ Али Богомъ се заклинѣмъ, да вамъ се ништа зло неѣе случити, докъ будемъ я живъ.“

Да бы пратіоце краля удалили, одъ кои е сала іоштѣ единако пуна была, послуже се созаkletницѣи едимъ средствомъ, кое е само некимъ непредвидимымъ случаемъ свою цѣль промашило. Еданъ одъ нѣи уѣе брзо унутра и рекне, да е краљ крозь една мала стражня врата изъ замка изишао и у соколову шуму одяшіо. Сви се одма подигну и поятаю къ нѣиовимъ конѣима, кои су оседлани и зауздани на нѣи у авлѣи чекали. Глава созаkletѣа Говріенъ стане найживлѣ викати. „На конѣ!“ пратіоцы краля стану подозревати, и кадъ вратара сретну, упита га Херцогъ Леноксъ: „Краљ е дакле отишао?“

— Ніе, господине! одговори вратаръ.

„Говори истину, Били, ел' краљ іоштѣ овде?“

— Тако ми мое душе господине, онъ е іоштѣ овде.

„Ты лажешъ“, викне громовитимъ гласомъ Говріенъ. „Краљ е изишо изъ замка крозь мала врата.

— Ніе могуѣе, господине. Ключъ одъ тѣи вратѣи у момъ е цепу.“

„Ово обстоятелство умложи сумню благородника, но они оставе опетъ замакъ. Ал' текъ што су неколико корака учинили, чуо наеданпутъ неко виканѣ. Они познаду гласъ краљѣвъ, погледаю на кулу, на коіой е пенцеръ отворенъ стаяо и усмотре Якова, гди се бори съ едимъ человекомъ, кой га е за гушу уватіо.

„Помагайте, помагайте“, викаше онъ. Оѣе да ме убію.“

Нѣгова пратня устреми се къ вратима, ал' наѣе ій затворена. Свако покушанѣ, да ій разбію, беша осуѣено, чега ради почну се найлакши узъ зидъ къ пенцеру горе пеняти.

„Издайниче“, викаше еданъ дигнувши мачь на Говріена, ты си хтео краля убити. Брани сада самъ свой животъ.“

„Я знамъ на прагу мога замка умрети“, одговори онъ, и извуче у исто време и мачь и ножиѣи.

Кадъ пратіоцы краљѣи у кулу продру, виде гди Рутенъ краля іоштѣ единако за гушу држи и мучи се, да га на землю обори.

„Прободите га у трбу“, викаше Яковъ. Онъ носи на прсима панцирь.“

Хендерсонъ стаяше недвижимъ у некомъ удалѣнію. Еданъ служитель, кой е сокола на рукама држао, пусти га да лети и прободе Рутена двапутъ у трбу. Яковъ счена обема рукама смртно ранѣногъ и бацы га преко ба-самака. Одма затимъ укаже се Говріенъ, са шлемомъ на глави и са двема сабляма у рукама. Рамсай, еданъ благородникъ изъ краљѣе пратнѣ окупи и свали га на землю. —

Нека, не маи драматическа позорја случила су се у кули пређе, кадъ в Рутенъ краля самогъ са Хендерсономъ оставио.

„Ако оћешъ, да ме ослободишъ“, говораше Яковъ, онда отвори пенцерь и викни мою пратию.“ Хендерсонъ послуша. Али онъ е погрешио у пенцери и зато нису могли чути нѣгову вику. Кадъ се о томъ уверио, уђе Александеръ Рутенъ опетъ унутра, потруди се да веже краљу руке и рекне му: „Нема другогъ спасенія, вы морате умрети.“

„Я самъ слободанъ и владатель“, говораше Яковъ. Мене нетреба везивати.“ — Яко се борио съ Рутеномъ, кой е хтео, да му запуши уста. Хендерсонъ тргне конопцацъ Александру изъ руку, отвори пенцерь и повиче за помоћ.

„Ђаво да те носи“, викне созаклетникъ.“ Дакле ты ниси одъ наши? То ће намъ скр'ати вратъ.“

Яковъ се трудіо, да изтргне мачъ изъ руку Рутена, а у ходнику могао се чути шумъ нѣгове пратнѣ, коя е долазила, да га ослободи.

М Р В И Ц Е.

За све живо на свету природа е створила неку цѣль и неко теженѣ, и свакиј своіой намѣри иде, трчи, гмиже, валя се, пузи, и обично у свету догађа се да онај кои полако п у з и пре своіой цѣли дође одъ оногъ кои трчи.

У вароши Н** првостепеный судъ осудио е єдногъ на вечну робію и да му се удари съ почетка робіе 100 батина, ту пресуду Херцогъ одобри съ томъ општроумномъ, променомъ да му се 50 батина одма съ почетка а другій 50 при свршетку в ѣ ч н е робіе удари.

Пандуръ. Господине, онај што смо му ударили 35. штапа, незна ништа за себе, оће да умре.

Пургермайсторъ (управитель.) Па нек' умре. Я неброимъ онога да е човекъ кои неможе отрпнати баремъ 80 батина, па кадъ устане а онъ да се смее.

Пандуръ. Али овај сирома ніе быо кадаръ.

Пургермайсторъ. Я му нисамъ кривъ, што се родио и живи међ' людма, а ніе человекъ, почемъ неможе да издржи све оно што се одъ човека тражи.

Пандуръ. Али овај несрећникъ ніе се навикао на батине, ербо ово му е првый путь сада.

Пургермайсторъ. Ко му е кривъ што га нѣгови родителъи нису у школу слали. Да е у младости ишао у школу, онъ небы ни одъ 50 батина гао у несвестъ, ербо у школи человекъ изобрази не само главу него и душицу.

Кадъ е была опасностъ да Француска непропадне, изда правителство строгъ наметъ, да свакиј грађанинъ за спасеніе отечества даде у помоћ половину свога иманя; єданъ послаъ свою злу жену, и каже да е то нѣгова половина, ер е познато да человекъ безъ жене само е пола человека.

У Хини има єданъ обичай са свимъ противанъ европскомъ обичаю. Хинези плаћаю свакиј своме лекару опредѣлену суму, дотле, докъ се неразболе, а како се разболе, онъ престане плаћати лекару, и донде му ништа неплаћа докъ е годъ болестанъ, и тако лекаръ гледа што пре да му болестникъ оздрави.

Полицай. Хей ты путниче, камо ти пасошъ, неможешъ безъ пасоша овуда проћи.

Путникъ (безъ да има пасошъ.) Я имамъ пасошъ, али на нѣму стои записано да га никомъ непоказуемъ.

Полицай. То е што друго. — проћи слободно.

Вера.

Човекъ е створенъ одъ пра и пепела и постае опетъ пра и пепео, ако га нѣговъ духъ неовековечи.

Свакиј человекъ има свою веру. И найневерниіи веруе онъ веруе, да неће никадъ болій быти.

Само єдно неверуе нико, т. е. кадъ кажу жене и девойке колико имъ е година. У осталомъ женске нису никаква божества, человекъ ій може обожавати, безъ да имъ веруе.

Човекъ веруе найрадје оно што жели. Особито е одликую люди у вери; они немогу никадъ доста зрели быти да постигну женско лукавство, еръ верую све.

Рибе су неме одъ створеня света; оне имаю дакле найвећу заслугу.

Истину може свакиј чути, ал' е несме свакиј изговорити. Човекъ мора по нешто и за себе задржати, што бы другима врло полезно было

Време е озбиљно, ако намъ се и смешно види. Люди бы желили напредъ, и ако єдва на ногама стое. Како ћемо ту искати, да єданъ за другога добаръ стои?

Людима садъ неоскудѣва ништа, него новцы и поверенѣ. Єдни немаю новаца, дакле немаю ни повереня, други немаю повереня, дакле немаю ни новаца. Човекъ може далеко отићи ако и натрашке корача.

Само кадъ се человекъ исповеда, онда му ніе забранѣно говорити.

Богъ рече: „Некъ буде свѣтъ!“ и свѣтъ бы, око настъ и надъ нами, само не у нами; за творца душевногъ свѣта поставио е Богъ човека и дао му е чувства за орудіе.

Велика сѣиносьтъ кварі очі, а кадъ е помрчина, онда нашто намъ очі. А шта е человекъ безъ очію? Путникъ кой се на стази нѣговогъ живота у непрестаномъ страу и туги вуче. Непостоянъ е нѣговъ коракъ и красота природе за нѣга е затворена. Онъ неможе видити нѣгове пріятелъ, нити се уклонити одъ нѣговы неприятели.

ДОМАЉЕ НОВОСТИ.

— Подпоручицы: Јов. Концуловићъ началникъ срезѣ Раѣвачкогъ окр. подрин. — Несторъ Аврамовићъ нач. срезѣ црногорскогъ окр. ужичкогъ — Павле Мутавчићъ нач. срезѣ крушев. и Вас. Цукићъ нач. срезѣ козничкогъ — произведени су у чинъ поручива.

— Секретаръ начал. окр. београдскогъ подпоручикъ Милошъ Станковићъ постављенъ е за начал. срезѣ парабинскогъ окр. ђуприскогъ.

— Премештени су у истомъ качеству. Началникъ срезѣ драгачевскогъ окр. чачанскогъ маіоръ Милованъ Недельковићъ, у срезѣ туриски окр. беог. а начал. тога срезѣ Пантелија Груићъ за начал. ср. драгачевскогъ. Нач. срезѣ посавско-тамнавскогъ окр. шабач. ш. капетанъ Радованъ Ђурићъ у срезѣ Подцерски, а начал. ср. подцер. подпоруч. Лука Стоићевићъ у срезѣ темнићски окр. ягодинскогъ. — Начал. срезѣ темнићскогъ ш.-кап. Дим. Миленковићъ у срезѣ ядрански окр. подринскогъ, а начал. овогъ ср. ш.-капетанъ Антоніе Нешићъ у срезѣ посавско-тамнавски окр. шабач.

— Началникъ окр. пожаревачкогъ маіоръ и кавалѣръ Добросавъ Ресавацъ; началникъ окр. крушевач. маіоръ и кавалеръ Радованъ Петровићъ; и началн. окр. чачан. маіоръ, кавалеръ и почестни ашутантъ Нѣгове Свѣтлости Станойло Петровићъ, произведени су у чинъ подполковника.

СТРАНЕ НОВОСТИ.

— *Паризъ 6. Мая.* Президентъ путоваће у Южну Француску и задржава ће се у Лиону и у Марселю. Много се говори да ће Бунапарта томъ приликомъ и островъ Корзику посѣтити; а неки сумњаю да ће ићи и у Алгиръ.

— Генералъ Бедо у писму своме одказао є да положи заклетву президенту Бунапарти.

— Француски генералъ Грамонъ приспѣо є у Шпаниі краљицы, и многи држе, да ће просити за Бунапарту єдну одъ кћери краљице Христе.

— *Калишъ.* Наћенъ є у єдној нѣви єданъ ћупъ пунъ сребрны новаца одъ године 1598. — Исто тако нашао є єданъ селякъ у Мадриту єдну оку и по стары Чески новаца.

— Изъ Ерделя пишу да се надаю да ће царъ аустр. Францъ путовати по Ерделю, и свуда кудъ се надаю да ће проћи спремаю се за дочекъ, и укланяю све знаке прошлогъ крвавогъ рата.

— Чує се да ће царъ аустриски путуюћи по Мапарской доћи да види и воєну границу.

— Кошутъ у Америци у Циципати быо є врло лепо примљенъ, и тако є светъ врвио да су фабриканти и майстори были принуђени заключати куће, да бы тако остали при послу.

— Свештеникъ у Костхайму кодъ Майнца, добыо є одъ Луи-Бунапарте орденъ почестногъ легіона, зато што є истый свештеникъ године 1821. кадъ є гласъ дошао о смрти цара Наполеона, наредіо те се чиніо парастось за покойника. То напоминъ графъ Лаз-Казъ у нѣговимъ списаніяма, са острова св. Ёлене. Орденъ предао му є Француски конзуль изъ Майнца, оногъ дана у кои є царъ Наполеонъ умро. Орденъ є спроведенъ са єднимъ пріятнымъ писмомъ попечителя внутреньї дѣла.

— *Берлинъ 19. Мая.* Данась у 4. сата после подне дао є Краль часть Нѣг. Вел. цару Николаю у белой дворани престолне палате, гди су нѣи 400 лица присутствовали. За време ручка позове Краль све госте, да напунє чаше до вршка, па онда устане и почне съ узвише-нимъ гласомъ говорити: „У мое и у мое войске име, и у име свою вѣрны прайски срца нашіямъ я ову чашу у здравль Нѣг. вел. цара Рускогъ. Богъ да га поживи оной части света, кою му є Богъ за наслѣдство дао, и да га садрижи овомъ времену, коме є преко нужданъ. Царъ Рускій одговоріо му є на французскомъ языку: „Богъ да поживи ваше величество.“ Мало затимъ устане и рекне: „Я піємъ у здравль краля прайскогъ и нѣгове честите войске.“ Съ великимъ одушевленіемъ примљне су обе ове здравице одъ свою осталь гостію, само штета, што нису ови умели нѣиовомъ усхићенію съ єдно млога лѣта олакшати.

— *Мадридъ 3. Мая.* Данась су уапшени неколико Палака; тако називаю приврженике генерала Нарваєца. То су пређашнѣ велики чиновницы, кои іошть єднако

стое у пріятельскомъ сношенію са Нарваєцомъ. Узрокъ нѣиовогъ уапшєня важу, да су нека похвалителна слова, коя су му у єдној кафани говорили.

— *Пешта.* Овде се очекує царъ Аустрійскій 24. Мая Управителство гвоздене ћупріє одредило є 10.000 фор. ср. за осветленъ исте. У Пешти бавиће се царъ само кратко време, па ће после и по другимъ разнимъ предѣлима Мапарске путовати.

— *Пожунъ.* Овде є изъ очаяннїа скочіо у Дунавъ сынъ єдногъ трговца и удавіо се. Онъ є добио на лутриі 20.000 талира, па є све на карте проиграо.

— *Бернъ 8. Мая.* Советованя о закону печатнѣ свршена су. Вишество гласова изразило се за проєктъ, тако, да су и слободанъ изборъ заклетогъ суда примили.

— *Паризъ 11. Мая.* Кретонъ, познатый членъ народнѣ скупштине, кой є више пута предлагао да се позову прогнани принчеви, издао є у Брислу єдну броширу, у којой доказує, да є обстанъ републике у Француской немогућа стваръ.

— *Паризъ 12. Мая.* Данась є почело советованъ о закону предаваня. Премда є самъ Луи-Наполеонъ предсѣдавао, опеть су нѣи више говорили противъ проєкта истогъ закона. Неће быти чудо, ако се овай проєктъ са свимъ одбацы.

Огласи.

(37) (1—1)

Нижєподписаный извинює се кодъ своіо своій пріятеля и пріятельица, кои се зову Коста и Ёлена, што іи нїє посѣтіо, єрбо тога празника нїє быо у Београду.

І. Б-ћъ.

(38) (3—3)

Я обитавамъ одъ данась у сокаку до Варош-каіє у кући Г. Армени Арменула преко пута одъ Г. Попа Панте.

Б. Калманъ

Докторъ медицина и хирургъ.

(39) (3—3)

Долуподписаный кои є обявленіє за Словаръ просто и политично Турско-Србскій издао, умолява ГГ. скупителъ пренумеранта, да бы до сада већ уписане пренумеранте найдалъ до конца овогъ месеца Мая припослати му изволили.

У Београду 13. Мая 1852. год.

Ћорђе Ћирићъ,

пироћанацъ.

(40) (3—3)

Подписаный има єдногъ доброгъ хата одъ 5 година старогъ на продаю. Ко жєли таковогъ купити, нека се у кући Ћорђа Призренца кодъ два єлена близу школе на теразіи изволи пріавити.

Ар. Лукићъ.

(41) (8—3)

У Абаѣиской чаршиі № 288. има 4 врло лепа нова квадропа по найновіємъ вкусу на продаю.

Драгутинъ Драмль,

ташлеръ.